

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1216/2021
25.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., против туженог „TRACE SRBIJA“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Марко Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1089/2020 од 18.02.2021. године, у седници одржаној 25.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1089/2020 од 18.02.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Врању П1 1045/18 од 10.02.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1045/18 од 10.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела увећања зараде по основу минулог рада исплати таксативно наведене новчане износе за јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август и септембар 2015. године са опредељеном законском затезном каматом. Ставом другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 28.544,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1089/2020 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 1045/18 од 10.02.2020. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела увећања зараде по основу минулог рада исплати таксативно наведене новчане износе за јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул, август и септембар 2015. године са опредељеном законском затезном каматом. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.352,17 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени побија наведену другостепену одлуку због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник ПЗП Врање АД. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/12 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД. У стечајном поступку наведено предузеће је продато Trace PZP Niš AD уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и тужиоцу, отказао уговор о раду 06.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду.

Trace PZP Vranje doo, чији је оснивач Trace PZP Niš AD је нови тужиоцев послодавац на основу уговора о раду од 07.01.2015. године. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва Trace PZP Vranje doo друштву стицаоцу Trace PZP Niš ad и промењено име у Trace Srbija ad Niš.

Тужбом у овом поступку тужилац потражује неисплаћено увећање зараде по основу минулог рада према обрачуну судског вештака економско-финансијске струке. Сматра да има право да му тужени исплати увећање зараде по основу минулог рада рачунајући и време проведено на раду код ранијег послодавца „PZP VRANJE“ д.о.о. Врање.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужбени захтев није основан, налазећи да након продаје стечајног дужника као правног лица купац не одговара за обавезе ранијег стечајног дужника, нити се раније обавезе преносе на правно лице које је продато у стечају.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. става 1. тачке 5) Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15) јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. ставом 1. тачком 4) Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и

континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање АД код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос, те из ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак другостепеног суда заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С озбиром на наведене норме, правилно је првостепени суд оценио да се у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. става 1. тачке 4) Закона о раду с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Имајући у виду да је одлука првостепеног суда у погледу основаности тужбеног захтева заснована на правилној примени материјалног права, те да је тужбени захтев одбијен, то су на основу члана 153. и 154. ЗПП, туженом досуђени трошкови првостепеног поступка.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је, на основу чланова 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП, обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије. Туженом

није досуђена накнада трошкова судских такси јер захтев за накнаду није опредељен по врсти и износу у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић